

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

JUDr. J. M.

proti
žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2020, č. j. MSP-26/2020-ODKA-ROZ/5

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Dne 7. 12. 2009 bylo vydáno rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, č. j. 1705/08-OJ/IS-0154/R-16, jímž bylo žalobci povoleno vykonávat činnost insolvenčního správce. Následně bylo toto povolení žalobci na základě jeho žádosti prodlouženo do 1. 8. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2. Dne 9. 11. 2018 bylo vydáno rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, č. j. MSP-28/2018-OINSSRIS/6, jímž bylo žalobci uvedené povolení podle § 13 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZIS“) zrušeno, neboť nadále nesplňoval zákonné podmínky v důsledku trestné činnosti, které se dopustil v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce. Uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 13. 12. 2018, č. j. MSP-50-2018-ORARoz/3.
3. Žalovaným rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce ze dne 31. 1. 2020, ve znění jeho doplnění ze dne 17. 2. 2020, a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 16. 1. 2020, č. j. MSP26/2020-ODKA-ROZ/5, kterým bylo podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 13 odst. 1 písm. a) ZIS, rozhodnuto tak, že se žádost žalobce ze dne 17. 12. 2019 o vydání povolení vykonávat činnost insolvenčního správce zamítá.
4. Žádost žalobce byla zamítnuta s ohledem na to, že žalobce nesplňuje podmínku pro vydání povolení vykonávat činnost insolvenčního správce (dále jen „povolení“) specifikovanou v § 6 odst. 1 písm. c) ZIS ve spojení s § 6 odst. 4 téhož zákona, jelikož srovnávací zkoušku vykonal již v roce 2009.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce je přesvědčen, že napadané rozhodnutí je nicotné a nezákonné. Žalobce předně konstatuje, že v rámci řízení byl nesprávně zjištěn skutkový stav. Nesprávně skutkové zjištění podle odůvodnění má pak vliv na celkovou zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť věcně nesprávné rozhodnutí je vždy i rozhodnutí nezákonné.
6. Žalobce je dále přesvědčen, že rozhodnutí je bez dalšího nepřezkoumatelné. Rozsáhlé argumentaci a řadě judikátů Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, která byla uplatněna v rámci rozkladového řízení stran změny právní úpravy, žalovaný věnoval v odůvodnění pouze jeden odstavec, ze kterého navíc není vůbec zřejmá jakákoliv úvaha, nebo vypořádání se s rozsáhlou argumentací žalobce, která byla podpořena řadou rozhodnutí soudů, mnohdy i nadnárodních. V souladu s recentní judikaturou správních soudů je pak takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, z jakých důvodů správní orgán vycházel viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. ledna 2017, č.j. 6 A 56/2015-68 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. června 2015, č.j. 3 A 49/2015 – 58.
7. Žalobce svůj právní názor opřel o aplikaci § 6 odst. 4 zákona č. 312/2006 Sb., zákona o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „ZIS“), kdy toto ustanovení vyložil nezákonným způsobem. Ust. § 6 odst. 4 ZIS bylo do současné podoby ZIS vtčeno zákonem č. 185/2013 Sb., konkrétně pak novelizačním bodem č. 17, dle kterého povolení může vydat ministerstvo pouze v případě, že ke dni podání návrhu neuplynulo více než 6 měsíců ode dne vykonání zkoušky insolvenčního správce.
8. Podstatou předložené novely bylo řešení problematiky regulace profese insolvenčních správců s cílem zavést takové parametry, které přispějí ke zvýšení odborné připravenosti žalobců o vydání povolení nebo zvláštního povolení vykonávat činnost insolvenčního správce a napomůžou tomu, aby v systému figurovaly pouze osoby, které se výkonu činnosti insolvenčního správce věnují zodpovědně a splňují podmínky vyžadované zákonem. Jedná se o požadavek, aby doba mezi prověřením odborné způsobilosti žalobce o

vydání povolení a okamžikem, kdy začne skutečně vykonávat činnost insolvenčního správce, nebyla příliš dlouhá.

9. Z výše uvedeného je dle žalobce zřejmé, že § 6 odst. 4 ZIS musí být vykládán jinak u tzv. prvožadatele a u osoby, která již povolením disponovala. Výklad musí být proveden podle základních výkladových metod, které nalezneme v judikatuře vrcholných soudů. § 6 odst. 4 ZIS je v případě žalobce neaplikovatelný, neboť žalobce nežádá o vydání povolení po složení zkoušky, ale v případě, kdy již několik let vykonával činnost insolvenčního správce. Tedy požadavek, aby doba mezi prověřením odborné způsobilosti žalobce o vydání povolení a okamžikem, kdy začne skutečně vykonávat činnost insolvenčního správce, splňuje smysl a účel novely.
10. Žalobce závěrem dovozuje, že uvedené správní řízení je ve své současné podstatě řízením sankčním, jelikož je účastník řízení trestán. Trestem je v kontextu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudek ESPL ze dne 23. 9. 1998, Malige proti Francii, stížnost č. 27812/95 nebo rozsudek ESLP ze dne 21. 9. 2006, Maszni proti Rumunsku, stížnost č. 59892/00) opatření, které má trestající nebo případně odstrašující povahu. Žalobce je přesvědčen, že v současném stavu neudělení povolení je pro něho trestem sui generis, neboť pro něj bude vždy potrestáním a bude mít i odstrašující účinek, resp. účinek naprosto fatální. Nevydání povolení, na které má žalobce právní nárok, ve své podstatě odpovídá sankci zákazu činnosti, kdy jde o ještě intenzivnější sankci, neboť po zákazu činnosti může osoba vykonávat dále svoji profesi. V případě nevydání povolení tomu tak není. Náзор lze pak podpořit argumentem ad minori ad maior, když podle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu – rozšířeného senátu (Usnesení NSS ze dne 30.9.2015, sp.zn. 6 As 114/2014-55) je záznam bodů do registru řidičů „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy. V uvedeném kontextu tak musí správní řízení podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu (např. NSS 6 A 126/2002-27 nebo NSS 8 As 17/2007-135).
11. Vzhledem k aplikaci trestních zásad je nutné důsledně aplikovat zásady trestního práva, kdy se jedná navíc o zásady, které jsou i bez dalšího aplikovatelné v rámci správního řízení, kdy jde především o zásadu v pochybnostech ve prospěch. Pokud by tedy i přes výše uvedené bylo možné § 6 odst. 4 ZIS vykládat více způsoby, což si však žalobce nemyslí, je nutné zaujmout výklad ve prospěch žalobce, tedy podané žádosti vyhovět.
12. Argument doktrínou ke smyslu a účelu této zákonné úpravy je více než absurdní, kdy se argumentuje literaturou, kterou napsali pracovníci správního orgánu, která je navíc chybná a účelově nesprávná. Účel a smysl je třeba hledat právě ve výše uvedené judikatuře, nikoliv v účelové literatuře.
13. Zákon o insolvenčních správcích vychází z koncepce, že po iniciačním prověřením úrovně znalostí a schopností dochází k jejich konstantnímu prověřování při kontinuálním výkonu činnosti v praxi. Případy jsou totiž insolvenčním správcům přidělovány pravidelně, a to prostřednictvím tzv. rotačního systému. Zároveň platí, že insolvenční správce své ustanovení do funkce může odmítnout jen z důležitých důvodů. Svým zápisem do seznamu insolvenčních správců tak insolvenční správce vyjadřuje připravenost své angažmá bez dalšího přijmout. S ohledem na účel a smysl zákona je nutné rozlišovat prvožadatele, který nemá žádné zkušenosti a praxi, a opakovaného žadatele, který praxi i zkušenosti má. Žalobce má více jak 10 leté zkušenosti a ke dni zrušení byl ustanoven ve více jak 100

případech, kdy většinu z nich normálně dokončil. Zároveň je nutné sdělit, že vůči žalobci nebyl aplikován žádný sankční mechanismus, lze tedy uzavřít, že svoji činnost vedl s odbornou péčí.

14. Závěrem je nutné v tomto kontextu ještě zdůraznit analogii legis, kdy je nutné poukázat na zákon o advokacii, kdy i vyškrtnutý advokát se může znovu bez zkoušek zapsat, kdy dostane nové osvědčení – tedy stejně jako insolvenční správce – osvědčení o vykonání zkoušky nezanikne, ani není zrušeno, pouze jen oprávnění k výkonu. Pokud zákon mlčí, resp. nerozlišuje prvožadatel a opakovaného žadatel, je třeba mezeru překlenout výkladem, který musí být výkladem ve prospěch – s ohledem na aplikaci trestních zásad.
15. Žalovaný uvedl, že žalobní námitky byly převážně uplatněny již v řízení před žalovaným a vypořádány v rámci druhoinstančního rozhodnutí.
16. V projednávané věci bylo klíčové posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro vydání povolení. Žalovaný proto na základě žádosti a jejích příloh posuzoval, zda žalobce splňuje všechny potřebné podmínky pro výkon činnosti insolvenčního správce, tj. podmínky taxativně vymezené § 6 odst. 1, 3 a 4 ZIS, které musejí být splněny kumulativně.
17. Žalovaný zjistil, že žalobce nesplňuje podmínku stanovenou § 6 odst. 1 c) ZIS ve spojení s § 6 odst. 4 téhož zákona, tj. podmínku složení zkoušky insolvenčního správce, od jejíhož vykonání ke dni podání žádosti neuplynulo více než šest měsíců (dále jen „podmínka potřebné zkoušky“), která znemožňuje žádosti vyhovět. Toto zjištění bylo pro účely předmětného správního řízení dostatečné. Ohledně zjištěného skutkového stavu tak v souladu s § 3 správního řádu nebyly žádné důvodné pochybnosti.
18. Vzhledem k těmto skutečnostem žalovaný v souladu s § 6 správního řádu neprováděl další dokazování a žádost podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítnul (viz body 2 až 6 prvoinstančního rozhodnutí a body 17 až 39 druhoinstančního rozhodnutí). Žalovaný je tak přesvědčen, že v průběhu správního řízení zjistil veškeré skutečnosti relevantní pro předmět řízení, a to do takové míry, že ohledně zjišťovaného skutkového stavu nebyly pochybnosti. Dodává k tomu, že žalobce ani sám neuvádí, v čem konkrétně měl být skutkový stav zjištěn nesprávně.
19. Podle názoru žalovaného však rozhodnutí v předmětné věci žádnou z vad popsaných ve výše citované judikatuře netrpí. Námitky žalobce vznesené v rozkladu pak žalovaný řádně vypořádal v bodech 26 až 31 druhoinstančního rozhodnutí. V souladu s požadavky Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44) je přitom podle žalovaného z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, kdy žalovaný považoval argumentaci žalobce za důvodnou, a kdy naopak dospěl k závěru, že jsou jeho námitky liché, mylné či vyvrácené, a tuto skutečnost vždy jasně a srozumitelně uvedl a zdůvodnil.
20. Problematika výkladu § 6 odst. 4 zákona o insolvenčních správcích byla v druhoinstančním rozhodnutí podrobně analyzována v bodech 17 až 32, na které si žalovaný dovoluje především odkázat.
21. Žalobce předně namítá, že žalovaný vyložil § 6 odst. 4 zákona o insolvenčních správcích nezákonným způsobem. Ke stejnému závěru jako žalovaný dospěl v obdobném případě též Městský soud v Praze ve svém recentním rozsudku ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 A 85/2017-29.
22. Stran citované odborné literatury pak žalovaný uvádí, že ji nelze považovat za publikaci žalovaného, neboť autoři z řad jeho zaměstnanců touto formou nevykonávají úřední

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

činnost jménem žalovaného. Nadto je žalovaný přesvědčen, že uvedená literatura jasně a srozumitelně objasňuje skutečný smysl a účel předmětné právní úpravy.

23. Žalovanému konečně není zřejmý smysl ani relevance žalobcova příměru k zákonu o advokacii. Zákon o insolvenčních správcích obsahuje ve vztahu k projednávané problematice vlastní právní úpravu, která je jednoznačná. Aplikace zákona o advokacii na projednávaný případ tak nepřichází v úvahu.
24. Soud ve věci nařídil jednání, při kterém účastníci setrvali na svých postojích.

III.

Posouzení žaloby

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
27. Podle § 6 odst. 1 písm. c) ZIS *na návrh vydá Ministerstvo spravedlnosti* (dále jen "ministerstvo") *povolení fyzické osobě, která vykonala zkoušku insolvenčního správce.*
28. Podle § 6 odst. 4 ZIS *povolení nebo zvláštní povolení fyzické osobě může vydat ministerstvo pouze v případě, že ke dni podání návrhu neuplynulo více než 6 měsíců ode dne vykonání zkoušky nebo zvláštní zkoušky insolvenčního správce.*
29. V čl. II. odst. 3 přechodných ustanoveních zákona č. 185/2013 Sb. kterým se mění zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění zákona č. 108/2007 Sb., zákona č. 296/2007 Sb., zákona č. 124/2008 Sb., zákona č. 41/2009 Sb., zákona č. 223/2009 Sb., zákona č. 227/2009 Sb., zákona č. 420/2011 Sb. a zákona č. 428/2011 Sb., který tuto novou podmínku uvedenou v ust. § 6 odst. 4 ZIS zavedl, uvádí:
„Fyzická osoba, která vykonala zkoušku, rozdílovou zkoušku nebo zvláštní zkoušku insolvenčního správce přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nemusí splňovat podmínku podle § 6 odst. 4 zákona č. 312/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, podá-li návrh na vydání povolení nebo zvláštního povolení vykonávat činnost insolvenčního správce ve lhůtě 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“
30. Žalobce sice v úvodu své žaloby namítá, že byl nesprávně zjištěn skutkový stav, následně však v žalobě neuvádí, jaký je správný skutkový stav věci, pouze napadá nezákonný výklad ust. § 6 odst. 4 ZIS a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nedostatečně zabýval jeho rozkladovou námitkou. Soud proto považuje tuto námitku za nedůvodnou a bude se zabývat pouze zbývajícimi dvěma.
31. Soud k tomu předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
32. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení, a je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmto povinnostem dostál.

33. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
34. V rámci dané žalobní námitky je nutné připomenout i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 143/2015 ze dne 03. 11. 2015, ve kterém je uvedeno, že: „Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. [...] Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13). Zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13), případně, za podmínek tomu 2 Afs 143/2015 přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění; usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění; usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění [dostupné, stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, na <http://nalus.usoud.cz>]), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72).“
35. Rovněž tak není dle soudu úkolem správního orgánu ani soudu v rozhodnutí podrobně polemizovat s každým právním názorem účastníka a s každým jednotlivým soudním rozhodnutím, na které účastník odkáže. Žalobcem tvrzené dva rozsudky Městského soudu v Praze (ze dne 30. ledna 2017, č.j. 6 A 56/2015-68 a ze dne 11. června 2015, č.j. 3 A 49/2015 - 58) na věc nedopadají, jelikož v těchto rozhodnutích šlo o to, že žalovaný

nikterak nerefletoval návrh žalobce na přerušení správního řízení, což není tento případ.
..

36. Žalobce rovněž neuvedl žádný zákonný důvod nicotnosti rozhodnutí. Nesprávně zjištěný skutkový stav věci ani nesprávné právní hodnocení věci nicotnost nezpůsobují.
37. Jádrem sporu mezi účastníky byl výklad ust. § 6 odst. 4 ZIS.
38. Zdejší soud se již zabýval obdobnou věcí, kdy předchozí povolení žadatele zaniklo z důvodu oznámení navrhovatele o ukončení činnosti a to v rozsudku ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 A 85/2017- 29, ve kterém ohledně výkladu tohoto ustanovení uvedl:
„Soud rovněž neshledal důvod, pro který by v daném případě měla být aplikovaná teleologická redukce. Aplikace teleologické redukce předpokládá existenci mezery v zákoně. Tak tomu však v projednávaném případě není. ZIS výslovně a jednoznačně upravuje podmínky, za kterých lze vykonávat činnost insolvenčního správce, respektive podmínky, při jejichž splnění bude návrhu na vydání povolení vykonávat činnost insolvenčního správce vyhověno (viz § 6 ZIS). Při zcela jednoznačné právní úpravě není na místě aplikovat teologickou redukci, a to bez ohledu na to, zda se jedná o postup výjimečný, nebo nikoliv.“
39. Soud se i s ohledem na shora uvedené ztotožnil s výkladem žalovaného ohledně ust. § 6 odst. 4 ZIS. Je sice pravda, že zákon výslovně neřeší situaci navrhovatele, který již v minulosti zkoušku složil, činnost insolvenčního správce vykonával a pak ji z nějakého důvodu přestal vykonávat. Bude tak zřejmě i z důvodu, že takových případů mnoho není. Na druhou stranu znění zákona je zcela jasné. Povolení a to ať již prvotní nebo opakované je možné získat jen do 6 měsíců od složení zkoušky. Pokud insolvenční správce z nějakého důvodu přestane tuto činnost vykonávat, dostává se tak do situace prvožadatele a toho si musí být vědom. Žalobcova argumentace sice má určitou logiku, současné znění zákona však prostor pro jiný výklad, jak konstatoval zdejší soud již ve shora citovaném rozsudku, nedává. Proto zde není místo ani pro analogii legis se zákonem o advokacii.
40. Co se týče argumentace žalobce trestními zásadami, soud souhlasí se žalovaným, že v řízení o návrhu na vydání povolení se nejedná o trestní řízení, ačkoliv žalobce může subjektivně pociťovat to, že mu povolení nebylo vydáno, jako trest. Takovou logikou by se ale stalo trestním řízení jakékoliv řízení o žádosti (např. žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, zápisy do různých registrů atd.), které nebylo vyhověno. Žalobcem zmiňované rozsudky NSS se týkaly správního trestání, zcela jistě z nich nevyplývá, že trestní zásady nutno aplikovat i mimo správní trestání, tj. v řízeních, ve kterých nejsou řešeny správní delikty, resp. přestupky.
41. Soud má tedy za to, že rozhodnutí není ani nezákonné ani nicotné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. října 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.